DUPĂ FURTUNĂ

Ploaia încetase şi ultimele rămăşiţe de nouri se împrăştiaseră cu totul… Cu veşmintele ude şi părul în dezordine, rătăcea în întunericul nopţii căutând un lăcaş de adăpost…

Ajunse, fără să ştie, lângă cripta învechită şi roasă de vremuri a mănăstirii, de care, apropiindu-se mai cu atenţie, o mirosi şi o linse de vreo 56 ori în şir, fără să obţină niciun rezultat.

Contrariat, îşi scoase atunci spada şi năvăli în curtea mănăstirii… Fu însă repede înduioşat de privirea blândă a unei găini ce îi ieşise întru întâmpinare şi care, cu un gest timid, dar plin de caritate creştină, îl pofti să aştepte câteva momente în cancelarie… Calmat puţin câte puţin, apoi emoţionat până la lacrimi şi cuprins de fiorii pocăinţei, renunţă el pentru totdeauna la orice planuri de răzbunare şi, după ce sărută găina pe frunte şi o puse la păstrare în loc sigur, se apucă de mătură toate chiliile şi le frecă scândurile cu moloz.

După aceea îşi numără gologanii şi se sui într-un copac spre a aştepta sosirea dimineţii. „Ce splendoare! Ce măreţie!” exclamă el în extaz în faţa naturii, tuşind uneori semnificativ şi sărind din cracă în cracă, în vreme ce, pe sub ascuns, avea grijă să dea regulat drumul în văzduh unor muşte cărora le introducea sub coadă lungi fâşii de hârtie velină…

Fericirea nu-i fu însă de lungă durată… Trei drumeţi, cari la început i se dădură drept prieteni şi care în cele din urmă pretextară sosirea lor acolo ca fiind trimişi din partea Fiscului, se apucară să-i facă tot felul de mizerii, începând prin a-i contesta mai întâi însuşi dreptul de a sta urcat în copac…

Pentru a se arăta însă binecrescuţi şi a nu uza direct de rigorile ce legea le punea lor la îndemână, încercară atunci prin tot felil de mijloace piezişe să îl silească a părăsi copacul… mai întâi prin promisiunea de a-i face

regulat spălături stomacale, oferindu-l în cele din urmă saci cu chirie, aforisme şi rumegătură de lemn.

El rămase însă indiferent şi rece la toate aceste ademeniri, mulţumindu-se să scoată pur şi simplu actul său de pauperitate, pe care întâmplarea făcuse să îl aibă în acea zi la sine şi care, printre alte scutiri şi-a vantagii, îi conferea dreptul de a sta pe vine deasupra crengii unui copac, în mod absolut gratuit şi oricât timp ar fi voit…

Totuşi, pentru a arăta că nu le poartă ranchiună şi ca să le dea în acelaşi timp o lecţie fină, de tact şi urbanitate, se dete jos, îşi scoase spada şi intră de bunăvoie în lacul mocirlos şi infect din vecinătate, unde înotă iepureşte timp de aproape o oră; după care comisiunea fiscală, umilită şi ruşinată, o rupse pe loc la fugă, răspândind pretutindeni, prin sate şi oraşe, prin munţi şi prin câmpii, un miros pestilenţial fiscal.

El însuşi, îndurerat şi decepţionat de pe urma atâtor încercări rele prin care trecuse, îşi numără gologanii şi se sui din nou în copac, de unde de astă dată se găinăţă asupra întregului teren, zâmbind cu perversitate…

După aceea, regretând sincer ceea ce făcuse, dar totuşi cu mult profitat moralmente, se dete jos, se scutură cu un centimetru şi intonând cântecul libertăţii vâri găina sub gheroc şi dispăru cu ea în întuneric…

Se crede că ar fi apucat drumul spre oraşul său natal, unde, sătul de burlăcie, s-ar fi hotărât ca împreună cu dânsa să întemeieze un cămin şi să devină folositor semenilor săi, învăţându-i arta moşitului.